

Conni învață să călărească

O poveste de Liane Schneider
cu ilustrații de Eva Wenzel-Bürger

Azi este festivalul primăverii. Cu acest prilej s-au amenajat multe standuri colorate. La unele poți arunca la țintă și doborî doze, la altele poți cumpăra gofre fierbinți. Dar pe Conni cel mai mult o atrage țarcul unde se pot călări ponei! Ea așteaptă nerăbdătoare să-i vină rândul, până când în sfârșit încalcă un ponei alb cu negru. Se simte foarte mare acolo sus și îi face bucurie să meargă cu mâna tatălui ei. E minunat să călărești, legănându-te pe spatele poneiului care țopăie neobosit. Dar, din păcate, turele se termină mult prea repede și tata o coboară pe Conni, care ar prefera să se așeze din nou la coadă pentru a mai face câteva ture călare pe ponei.

Acasă Conni vorbește doar despre cât de drăguț a fost poneiul ei cu ochii închiși la culoare și coama moale. Și-ar dori neapăs să aibă propriul ei ponei. Conni lipește pe pereții din camera ei toate imaginile cu cai pe care le găsește. Tata și mama trebuie să se joace, iar și iar, de-a calul și, așezați în patru labe, să o plimbe pe Conni prin toată casa. După aceea, Conni sare ca un ponei peste obstacole improvizate din tapițerii și perne de canapea. Iar de ziua ei Conni și-ar dori să primească un ponei.